

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

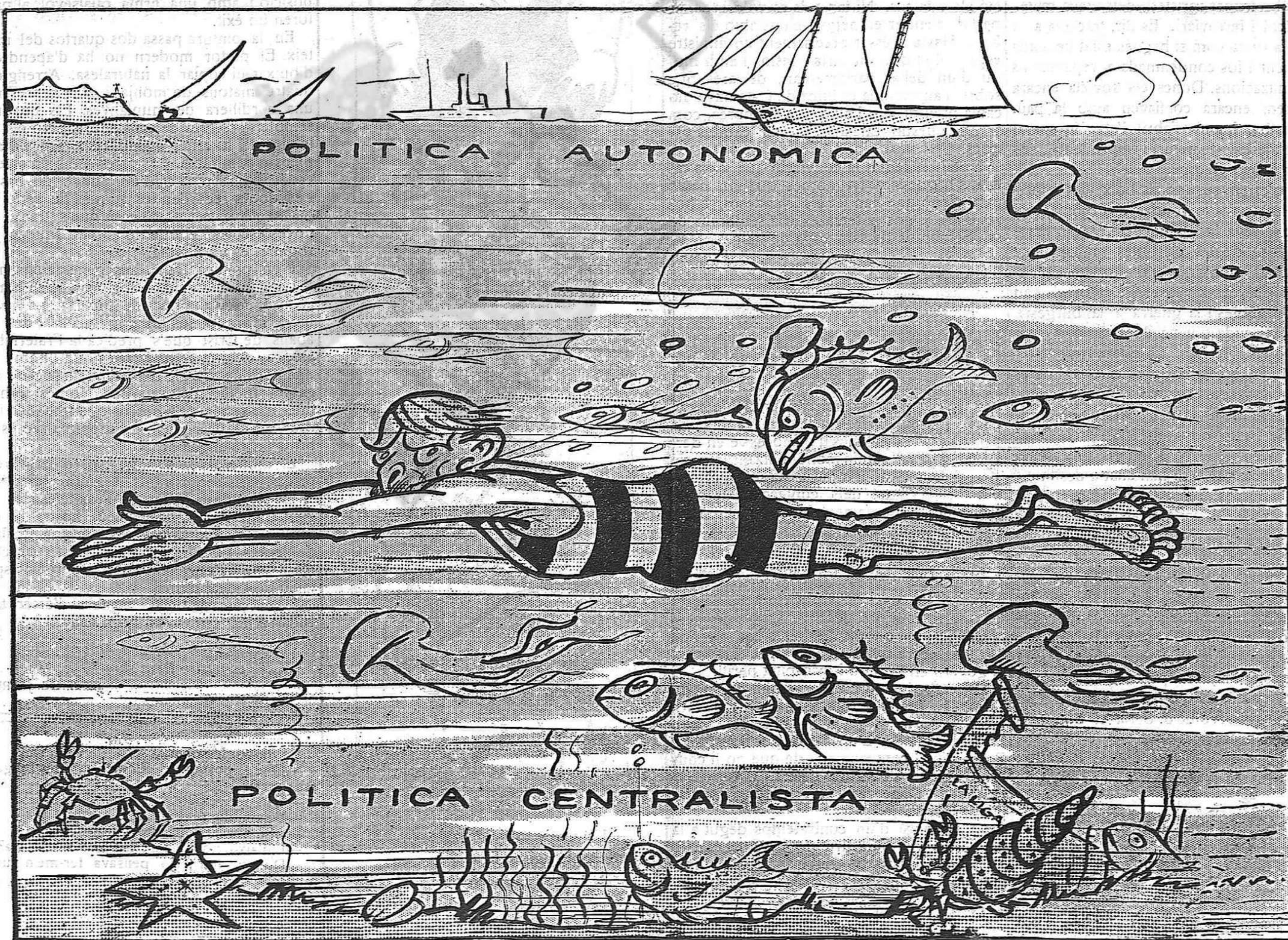
La repetició

Lock out a Terrassa, menaça de vaga general a Sabadell, menaça de lock out general a Barcelona... Tornen els esdeveniments de mesos enrera, com si la qüestió social fos en aquest país una cinia. Els catíffols tràgics van apareixent, iguals, a cada període, i buiden damunt la nostra terra son contingut de sang, de misèria i de dolor. Es la repetició d'una tragèdia que podríem anomenar intermitent, com certes febres malignes.

Els anuncis de la propera representació de la tragèdia social apareixen ja, per dir-ho així, a les cantonades. En parlen els diaris, en parlen les autoritats. La gent, en to de xiu-xiu, comenta els acords secrets de la Federació Patronal i les reunions clandestines dels Sindicats.

Tots sabem els danys gravíssims que a uns i altres causen aquests acords i aquestes actituds. Però per una mena de fatalitat històrica, es torna a fer caure el carro dins les mateixes roderes de perdició que altres vegades ha seguit. L'experiència de les passades provatures hauria d'haver donat seny als que lluiten, i els hauria d'haver fet triar altres camins més amples i plans.

Ara tornem a entrar, sembla, pels camins que no porten en lloc. Ni d'una vaga general, ni d'un lock out igualment general, pot sortir cap solució al problema, ni tan sols cap millora de l'estat present. I, no obstant, aquí teniu els cartells vermells i els cartells blancs que anuncien al poble, per parets i cantonades, la repetició d'una obra que ja coneixem i que sabem ja per endavant que és desastrosa. No hi serien a temps, els organitzadors d'aquestes representacions tràgiques, a retirar aqueixa obra dels cartells?

L'AS DE LA NATACIÓ

— Fixin-se com sé nedar entre dugues aigües.

El dia de glòria rus

QUIN himne canten els bolxevics? *La Marsellesa*? Així deu retrúnyer per tota Rússia «le jour de gloire est arrivé». Però no, *La Marsellesa* ja solament resulta revolucionària a Espanya. Si l'himne dels bolxevics és *La Internacional*, el «c'est la guerre finale» deu pendre un aire místic. A l'últim els proletaris fan una guerra seva, exclusivament seva, com és aquesta guerra extraordinària, que va des de Irkust, contra En Koltchack, fins a Varsòvia.

Han lluitat contra tota Europa sostenint a Polònia i han vençut. Han reanusat els grans moviments militars del començament de la guerra amb els alemanys i del final amb els francesos. Han aconseguit l'astorament del món, acceptant l'armistici polac. No hi fa res que hagin seguit combatent. A França se varen batre fins al darrer moment, quan els parlamentaris fixaren la suspensió d'hostilitats. Lo cert és que els soviets s'han apressat a recollir l'oferta polaca, i que per doctrina i per avenços fets del seu pensament la independència de Polònia serà respectada.

S'ha intentat defensar a Polònia presentant-la com una víctima de l'imperialisme roig, hereu de l'imperialisme zarista. No, Polònia és la sola culpable. Traïdora a la llibertat, traïdora als principis nacionalistes, traïdora amb la revolució russa que li donava la plena lliberació, ha atacat a Rússia. La va atacar a l'abril, després de fracassar totes les propostes de pau dels bolxevics. Polònia demanava les seves antigues fronteres, de quan també era un poble dominador, encara que no hi hagués en elles més que un cinc per cent de polonesos; demanava una indemnització pels danys produïts en ella per les tropes zaristes; demanava material agrícola i ferroviari. Es dir, tractava a la república russa com si hagués estat vençuda prèviament i fos condemnada a reparacions i indemnitzacions. Doncs els soviets encara pledejaren; encara confiaven amb la pau. Abril arriba, i amb l'abril l'atac inesperat dels polonesos, «temerari i imprudent», segons En Lloyd George.

I ara, n'estem segurs: els bolxevics reintegraran les terres perdudes a Polònia, respectaran la seva independència, seran magnànims, fora de les clàusules militars que segurament imposaran el desarmament polac. Aniran a realitzar la seva fórmula, la pau entre els pobles i la guerra a la burgesia. Polònia, vençuda o vencedora, àmplia o reduïda; no els interessa. Lo que ells volen és una Polònia soviètica. Aquests homes han trasbalsat totes les velles idees i tots els seculars sentiments, i per això no són compromesos. Per això firmaren en blanc a Brest Litovsk; per això, revolucionaris, imposaren una dictadura; per això han anat a deslliurar a tots els pobles dominats, començant pels que tiranitzava Rússia; per això han menyspreat a les potències occidentals; per això donen la mà a Polònia.

Són vencedors; heu's aquí les grans paraules per als quefes d'Estat aliats, que no tindran altre remei que acceptar la bel·ligerància bolxevic. Són vencedors i perdonen a Polònia. Ara solament manca saber—i serà l'acte decisiu d'aquesta petita guerra—quin esperit persisteix a Polònia: si és capaç o no de fer la seva revolució. Seria el botí més estimat dels bolxevics.

PARADOX

Irlanda i Catalunya

CATALUNYA, val a dir-ho, no ha estat un poble de sort. En el curs de la història ha xocat amb obstacles molt majors que altres pobles que s'han trobat en un cas anàleg. Demés, no ha pogut aprofitar-se de cap dels grans trasbalsos del món per a fer surar les seves reivindicacions nacionals. I per a major desgràcia, es troba que ha de lluitar amb un Estat arcaic, dur, avar, que no li deixa ni la possibilitat d'arribar a una avenença honorosa.

Molt ha sofert Irlanda en el curs de la seva història. Però al cap i a l'últim els irlandesos se les heuen amb un Estat que, al menys en els temps actuals, manté un cert grau de lliberalisme i de generositat. Si l'Estat espanyol oferís a Catalunya allò que l'Estat anglès ofereix a Irlanda, el problema català estaria ja solucionat des de molt de temps.

Pensem només en el grau de lliberalisme que representa la present actitud del Govern de Londres davant el moviment separatista. Mentre a la illa vermella es succeeixen les violències i les morts amb una proporció creixent; mentre les colles de irlandesos armats ataquen edificis oficials, agredeixen la policia i les tropes, s'apoderen de la correspondència del virrei i entaulen veres batalles a les ciutats insulars, el Govern de Londres repeteix els seus oferiments d'una vasta autonomia i es mostra disposat a entrar en negociacions amb els *sinn-feiners*. Mr. Lloyd George ha arribat a declarar últimament que concediria a Irlanda la forma de règim interior que millor li semblés, amb la sola reserva que segueixi formant part de l'Imperi britànic i que sigui salvaguardada l'autonomia dels comtats de la província de Ulster, habitats, com és sabut, per una majoria de gent de raça britànica.

Suposem que a Catalunya s'hagués produït un moviment separatista per l'estil del que avui veiem a Irlanda. Quina actitud tan diferent no haurien adoptat a Madrid! Les violències dels separatistes haurien servit com a nou pretext per a negar tota concessió als catalans. Ni tan sols es voldria sentir parlar d'entrar en negociacions amb els rebels. Havia d'ésser precisament un ministre espanyol el que, en certa ocasió, i amb motiu d'un debat parlamentari, declarés que sobre l'autonomia política de Catalunya no cabia ni el diàleg. I això que aleshores, com ara, la qüestió catalana va per camins pacífics.

Nosaltres tenim la convicció que si els catalans haguessim fet només que una petita part d'allò que han fet els irlandesos, a hores d'ara la nostra terra estaria sembrada de sal. Sembrada de sal i xopa de sang...

FULMEN

L'HOME DE LA SORT

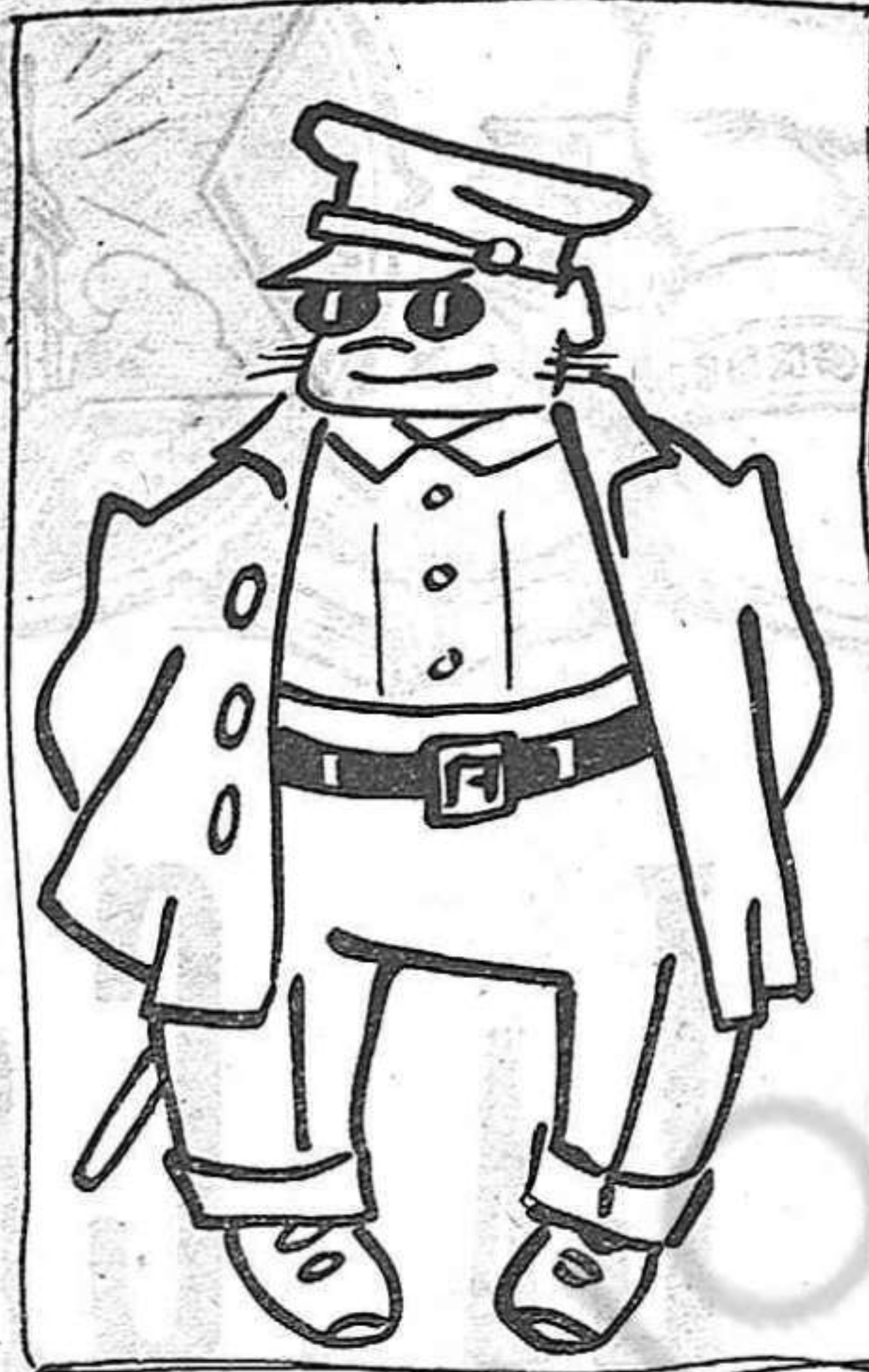
OT esperant l'obertura del gran safareig nacional, anunciada pel mes d'octubre, vé en Bergamín monopolitzant l'atenció política; acaparant la curiositat dels confectionadors de pronòstics gubernamentals, que tenen fixos els ulls en el ministre de la Governació, com si en ell es compendies la vida del ministeri.

En Bergamín ajuda tant com pot a mantenir despert l'interès que la seva persona inspira. No passa dia en que no ens aixordi les orelles amb una declaració, que desment o rectifica, mitja hora després d'haver parlat. No transcorre una setmana sense que posi al govern en un nou i insospitat perill.

La verborrea d'En Bergamín, te an En Dato, tan donat a tota mena de suavitats, incapaç de la més petita indiscreció, amb l'ànima pendent d'un fil. Té por de que En Bergamín el compromet, de que no li consenti esperar l'obertura de les Corts amb la tranquil·litat que per a ell i per als seus companys desitja.

La temença d'un contratemps degut a la lleugeresa del ministre de la Governació, priva an En Dato de apreciar el servei immens que a la política idònea vé fent el feo

La indumentària estiuenca del Senyor Esteve

—Si m'empipa la calò, em poso vestit de dril que en'quest temps és lo millò.

—Que apreta encara molt més? Em fico un traje de bany, que costa ben pocs diners.

—I si massa m'amoïna, adopto aquest figuri de la moda femenina.

malagueño, doncs ja hem convingut que s'assembla En Bergamín, per més d'un concepte, amb l'industrial famós que en aquesta terra fou la delícia dels nostres pares.

Les vacances de l'estiu han sigut en tot temps aprofitades pels professionals de la intriga per a teixir els petits complots batejats amb el nom de conjures. Per a bastir maquinacions i combinar plans maquiavèlics, si inútils desde el punt de vista del interès de l'Estat, suficients per a mantenir amb l'ail al cor al cap visible del ministeri.

En Bergamín allunya amb el seu procediment, la possibilitat d'aitals conxorxes. Distreu als *conspiradors*, dona matèria als periodistes... Logra, en fi, tenir a l'opinió pendent del què dirà, lo que, en certa manera, no deixa d'ésser un aventatge per a En Dato, per al qui fins els inconvenients més temibles, es transformen en circumstàncies favorables.

Mesos enrera, al encarregar-se del Poder i incloure a En Bergamín en la llista dels ministres, temerem per la vida del ministeri que s'anava a formar.

Avui, i per menys de res, jurariem que deu el govern la vida an el propi Bergamín.

Per a que's digui que no és En Dato l'home de la sort!

TABER

MODERNISME

ORNEN a triomfar els *snoobs*. En les arts, en les modes i en la política, la senzillesa i el bon gust són substituïdes per la dislocació, la grolleria i el salvatgisme.

Abans, i segons la popular fórmula, per a fer una bella estàtua s'agafava un bloc de marbre, se'n treia la matèria sobra i quedava feta l'obra d'art. Avui ja ni cal treure el tros que'n sobra, sinó que s'agafa el bloc, s'hi donen quatre cops de martell i ja està. La imaginació dels que miren aquella massa, si estan iniciats, fa lo demés. Creiem que els *Gegants* de Montserrat, traslladats a una exposició i amb una firma qualsevol al peu, foren un èxit.

En la pintura passa dos quartos del mateix. El pintor modern no ha d'aprendre a dibuixar ni copiar la naturalesa. Arreglenga quatre matons de monja i allò representa una cordillera de muntanyes. Els quadres semblen *pesebres* de casa pobre, però els intel·ligents hi cauen agenollats al seu davant plens d'admiració. Les cares semblen arrencades d'una pipa o d'un punyo de bastó. Les dones recorden les auques de redolins del segle passat. Però com que's tracta de noves escoles, el que no admira aquells jeroglífics és un ximple.

I en política, igual. Les generacions han donat generosament la sang per a que l'home aconsegueixi una mica de Llibertat. La Revolució Francesa ens donà la Igualtat i des de abans de Crist que's predica la Fraternalitat. Doncs, avui *le dernier cri* és que l'home és una peça de mosaic del paviment social i no es pot moure del seu lloc. Només hi han dues classes: la dels burros que treballen i la dels vius que vigilen. La suprema raó és la Browning i el garrot.

El modernisme s'imposa; però nosaltres, reaccionaris recalitrants, seguim creient en la bellesa de la Venus de Praxiteles i en el geni d'En Rafael, proclamem nostra fe en les llibertats individuals, volem una igualtat de deures i de drets per a tothom i proclamem l'Amor universal com a suprema aspiració de l'ideal humà.

I contents de nostra manera d'ésser tan endarrerida, cantem amb En Clavé:

Progrés, Virtut i Amor
és nostre lema sant.

JEPH DE JESPU

En un confessorari:
—Què et porta aquí, fill meu?... Has fet gaires pecats?
—Quasi cap, pare.
—Veiam, digues...
—Ahir vareig robar tres metres de tela.
—I d'això no'n fas un cas de consciència?...
—Doncs, miri, jo pensava fer-me'n una camisa.

Delícies de l'estiueig

Els dos pescadors de canya que tenen més sort d'Espanya

Doncs, no senyors, no; no l'han pas descobert el Mediterrani, i la demostració de que no és així és facilíssima, podent-se'n convèncer a qualsevol moment sense anar a Rússia a molestar al gran revolucionari en els seus 78 anys de vida intensa; no cal més que preguntar-ho a anarquistes de tot arreu, de qualsevol lloc, que excepte qüestions de tàctica i apreciació de possibilitats, en el fons vindran a dir el mateix so pena de no ésser conseqüents amb la doctrina.

Ja veuen doncs que són nombrosos els descontents de la república dels soviets; però, si ho mediten una miqueta, com sembla que coincideix amb tals adversaris no el ha d'ésser grat i la seva companyia poc convenient, podrien reprimir un xic l'alegria i deixar de fer us de certs arguments que els poden resultar massa contundents.

LL. PUJOL MASSAGUER

d'això els judicis favorables emesos per les distingides personalitats que s'han dignat visitar-lo.

Diverses voltes, En Godás, fou elegit regidor de l'Ajuntament de Lleida, dirigint la minoria republicana de dita Corporació. Al costat de N'Humbert Torres, actual Alcalde, i altres dignes companys de Consistori, portà a cap una obra de veritable regeneració municipal.

En Frederic Godás comptava, al morir, 41 anys. Relativament jove, doncs, ha deixat d'existir, quan més grans fruits podien esperar-se de la seva actuació.

Aquesta és la realitat punyent que'ns fa derramar sentides llàgrimes de condol a tots els que coneguerem a En Godás, i, principalment, als que reberen directament d'ell les més sàvies ensenyances.

Cal que la seva tasca sigui tinguda en compte, per a portar-la endavant, si pot ésser, amb el mateix impuls i amb la mateixa significació. Si la seva existència material s'és finida, cal que quedi latent en nosaltres l'eficàcia de sa espiritualitat.

FERMI PALAU CASELLAS

Albesa (Lleida), juliol 1920.

VIDES QUE DESAPAREIXEN

Frederic Godás

Seneillac, un petit poblet de França, ha mort En Frederic Godás, aquest home que era el veritable propulsor de la cultura popular a Lleida. A l'empendre un gran viatge de investigació educativa per Europa, la Parca traïdora li ha impedit continuar-lo. La seva vida material ha sigut finida.

El Ideal, de Lleida, portaveu de «Joventut Republicana», la gloriosa entitat política, de quina fou En Godás digne President, li ha dedicat un número extraordinari. En ell s'hi troben articles d'homenatge pòstum de les principals personalitats de la ciutat i d'alguns alumnes i ex alumnes del «Liceu Escolar», de quina magnífica entitat cultural En Godás n'era el fundador, director i propietari.

Heu's aquí, doncs, les dues manifestacions capdals de la seva vida: la política i l'educació. En aquesta darrera sobressortia, fins al punt d'ésser considerat un dels primers prestigis pedagògics de Catalunya.

El «Liceu Escolar», que comptava actualment amb uns 500 alumnes d'ambdós sexes sense les vàries sucursals exteses pels pobles de la nostra província, estava realitzant una tasca altament cultural. La seva moderna organització feia que sigüés tingut dit col·legi per un dels millors d'Espanya. En són prova

DOS TREMENDOS

—Hola!... Fa temps que no't veia.
—Que ja no conspires?

—Jo?
No me'n deixo en tot el dia.
—Sempre per la nostra?

—I doncs!

Quan m'engresco amb una idea, és per la vida. No sóc com aquells que en quinze dies defensen quinze opinions.

—Lo mateix te dic: «Perenne», en política i en tot.
Al complir els sis anys, un dia vaig sentir-me, no sé com, federal, i ja no'm mudo.
Com en Vallés i Ribot: federal «en cuerpo y alma».
Justament ahí, al Padró, vam trobar-nos una colla i ens vàrem posar d'acord per anà al dret desseguida.

—Nosaltres també.

—Sou molts?
—De quefes, sí; som quaranta.

—Tirai... l d'individuos?

—Nou.
Però treballem de serio, i així que's pugui dà el cop, el donarem.

—Noi, em sembla

S'ha de seguir vigilant

ER centèsima vegada, des de l'any 1914, intenta el govern variar el regíme que regula el comerç de blat i farina.

Som la terra de les modificacions. El teler de Penèlop resulta una cafetera russa, comparat amb la nostra Gaceta, convertida en camp d'experimentació de totes les idees bones i dolentes—més dolentes que bones—que als governants se'ls ocorren.

Canviar el sistema adoptat per a la compra de blats i fabricació de la farina? Molt serà que al final de comptes no haguem de menjar el pa car i dolent. Que no paguem amb el paladar i la butxaca—estem per dir amb la salut—la provatura amb que se'ns menaça?

Siguin les conseqüències de la modificació les que's vulguin, és lo cert que sols mancava aquesta; que després de les trifulques i els apuros que passem per a vestir i pagar el lloguer, per a alimentar-nos mitjanament, se'ns posi el pa a l'alçària per la que caminen els aeroplans.

Tot just pressentit el propòsit del govern, han sorgit reclamacions i queixes de tota mena. Protesten els comerciants i els agricultors; els comissionistes i els farinares; les mil persones, en fi, que viuen a expenses de la manipulació de que's fa objecte al blat. No diguem els especuladors, ja que cap article com el que'ns ocupa és objecte d'un major tràfic de part d'un exercit d'intermediaris.

Com és natural, veu tothom el problema segons l'interès que exposa en la partida. I tot és tornar a parlar de taxes, de diferències, de marges i de tants-per-cent. Rebutgen els blancs lo que proposen els negres. Defensen els rojos lo que neguen els grocs. Si, com passa sovint, algun dels bàndols no coincideixen, els que pertanyen als mateixos es califiquen mutuament d'immorals i d'incompetents.

Aspira el govern, a lo que's veu, a desentendre's de la matèria, cosa que estem molt lluny d'aplaudir. Deure dels ministres és seguir fiscalitzant el comerç de blat i farina; vigilar la fabricació del pa.

No hi ha raó que aboni l'abandonar el problema, quan es dicten a diari reglaments i disposicions que regulen la producció i el consum d'altres articles menys essencials que el pa, considerat des de molt antic com l'aliment principal.

No's parla arreu del traje tipu nacional o únic? No s'ha posat a la venda un calcat amb la mateixa denominació?

Doncs perquè no veïlar pel manteniment d'un model de pa que tant s'avé amb la nostra idiosincràcia i que l'abandó i la negligència de les autoritats podrien ajudar a desaparèixer?

Al·ludim al pa de barra.

No n'hi ha per tant

ROPOTKIN, l'àcrata venerable es l'home del dia, del dia burges i de igual premsa. Els falten paraules d'encomi per a elogiar-lo. Potser que la seva Conquesta del pa no sigui, com fins ara i en màxima concessió, un gavell de fantasia literària o una afirmació de fe sense màcula de ciència; ni la seva Moral anarquista una corrupció del sentiment. Fins ningú s'oblida de retreure la seva condició d'extrínsec, la cosa més vergonyosa per a ell.

A què es deu aquesta glorificació espontàniament unànim? Senzillament, a unes declaracions—que volem suposar fidelíssimament transcrites—a propòsit de Rússia, les unes pròximes, les altres ja més remotes. Kropotkin condemna la revolució soviètica; es troba decepcionat. No ha satisfet les seves aspiracions ni colmat els seus anhels, i aquesta seva impressió l'ha manifestat públicament en unes quantes línies amb tota cura recollides i vertides segurament fins en xino. No cal pas desperdiciar el testimoni que bé val... unes quantes frases.

De primer moment, als homes d'avencada, podien semblar extranyes, extemporànies aquestes manifestacions i altament contraproduents per a l'expansió del moviment rus i per l'avenc social; però ara ja no es pot considera: d'igual manera, per quan els elogis dirigits a aquest home, i més que tot per la condició de pendre-se'l en serio: parlar formalment d'un àcrata ja deu compensar, de sobres, els efectes contraris que hagin pogut produir. Perquè no hi ha pas cap dubte que això es una propaganda calurosa i gratuïta de la seva idealitat i feta en sa major part entre gent que no saben dos mots d'acràcia. Quin espurneig de curiositat i de voler saber que's deu produir entre ells, en veure ponderar i retreure tant la virtut i el talent d'aquest home!

Però el cas curiós i que fàcilment se comprèn, és que Kropotkin critica el nou règim rus per incomplet, per defectuós, per tirànic que en aquest cas vol dir simplement moderat, per no haver alcançat el màxim de llibertat o llibertarisme que a judici seu podia obtenir-se, ço és, de destrucció, oh! paraula intangible, senyors burgesos, de l'ESTAT.

I es ben divertit, altament curiós que per una semblant cosa, perquè un home, un home precisament de la significació de Kropotkin, trobi exigua una revolució que en el seu entendre no ha trasbalsat prou, no ha subvertit prou l'ordre actual, vinguin justament els més adversaris seus i pretinguin treure'n conseqüències i arguments per a la continuació del vell estat de coses, tirin les campanes al vol com si haguessin fet un descobriment immens, una troballa insospitada capaç de justificar totes les delícies del viure actual.

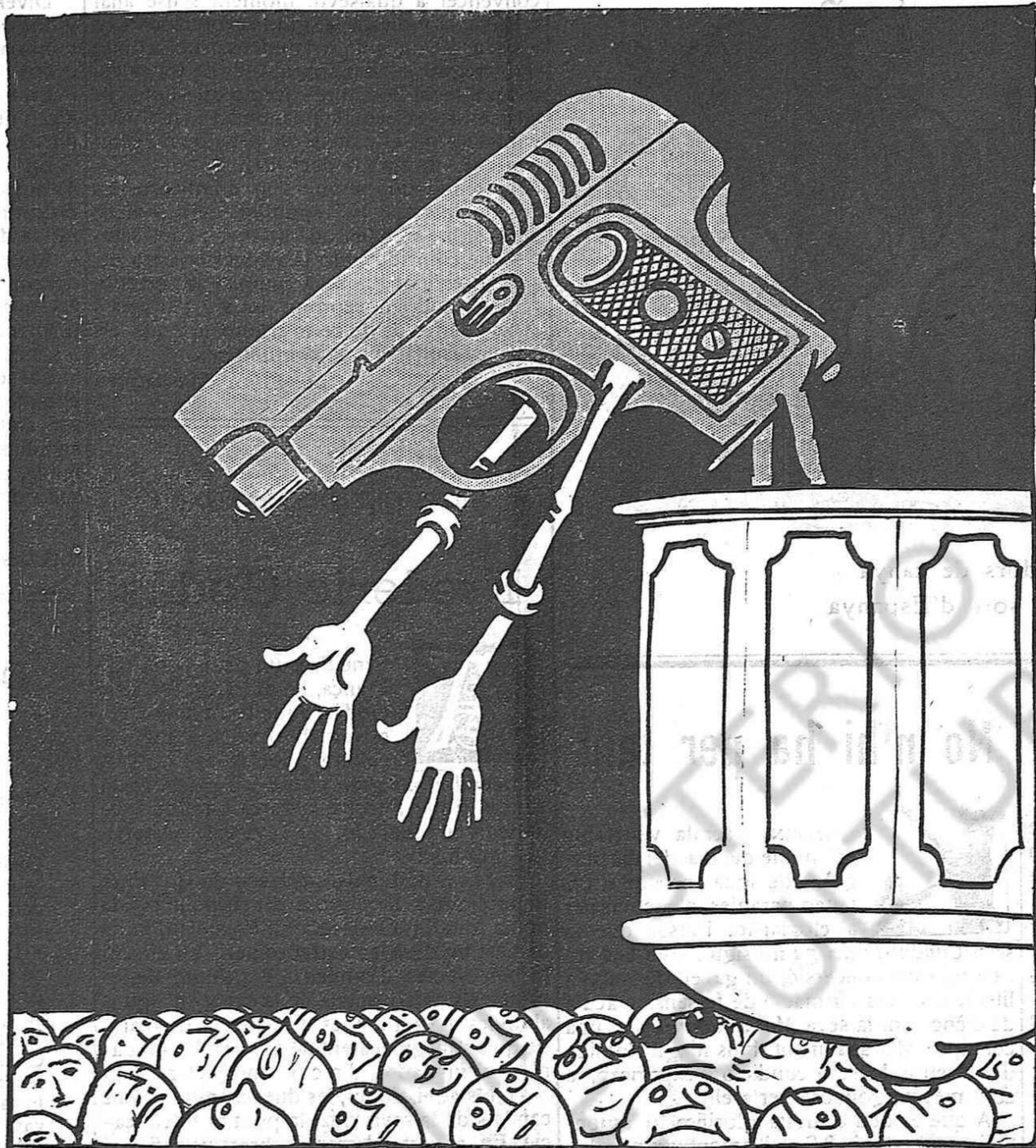
Panorama Nacional

Les tempestats segueixen fent desastres

que es més fàcil que'l dem jo i els meus. Si dugués les llistes, l'ensenyaria els que som.
—I tots homes?
—Cap criatura.
Mira; en un mes, jo tot sol, he conquistat tres serenos, un que treballa al carbó, dos vells que mai tenen feina i... queda't blau, ¡un burot!
—Es clar! Tothom vé amb nosaltres. El poble veu la raó, i comprèn que som els únics que podem fer donà un tom a la marxa de les coses i salvà aquesta nació.
—I quan penseu decidirvos?
—I vosaltres?
—Si no fos que certs elements ens falten, ja hauríem fet un va i tot.
—Nosaltres també el fariem però... ¡amb aquesta calor! La gent no està per la pàtria ni per res.
—Es cert. Això dels cops, s'han de dà al setembre.
—O a l'octubre.
—Bé. I ara, ¿on us reuniu?
—Ah! No puc dir-t'ho: és un secret.
—Guarda'l, doncs, que, en aquest ram, la reserva mai hi és de més.
—Lo millor que podem fè es separar-nos. Mira aquells «guindillas»...
—Oii!
Ens vigilen!
—Perquè veuen que som dos homes d'acció, capassos de moltes coses.
—Doncs... prudència; que'l valor no s'ha de gastar fent salves. Cada hu pel seu cantó, i saps? visca la dallonses!
—Visca! I recados a tots, i diga'ls que s'amanexin, que allò ho tenim molt a prop...

“Decíamos ayer...”

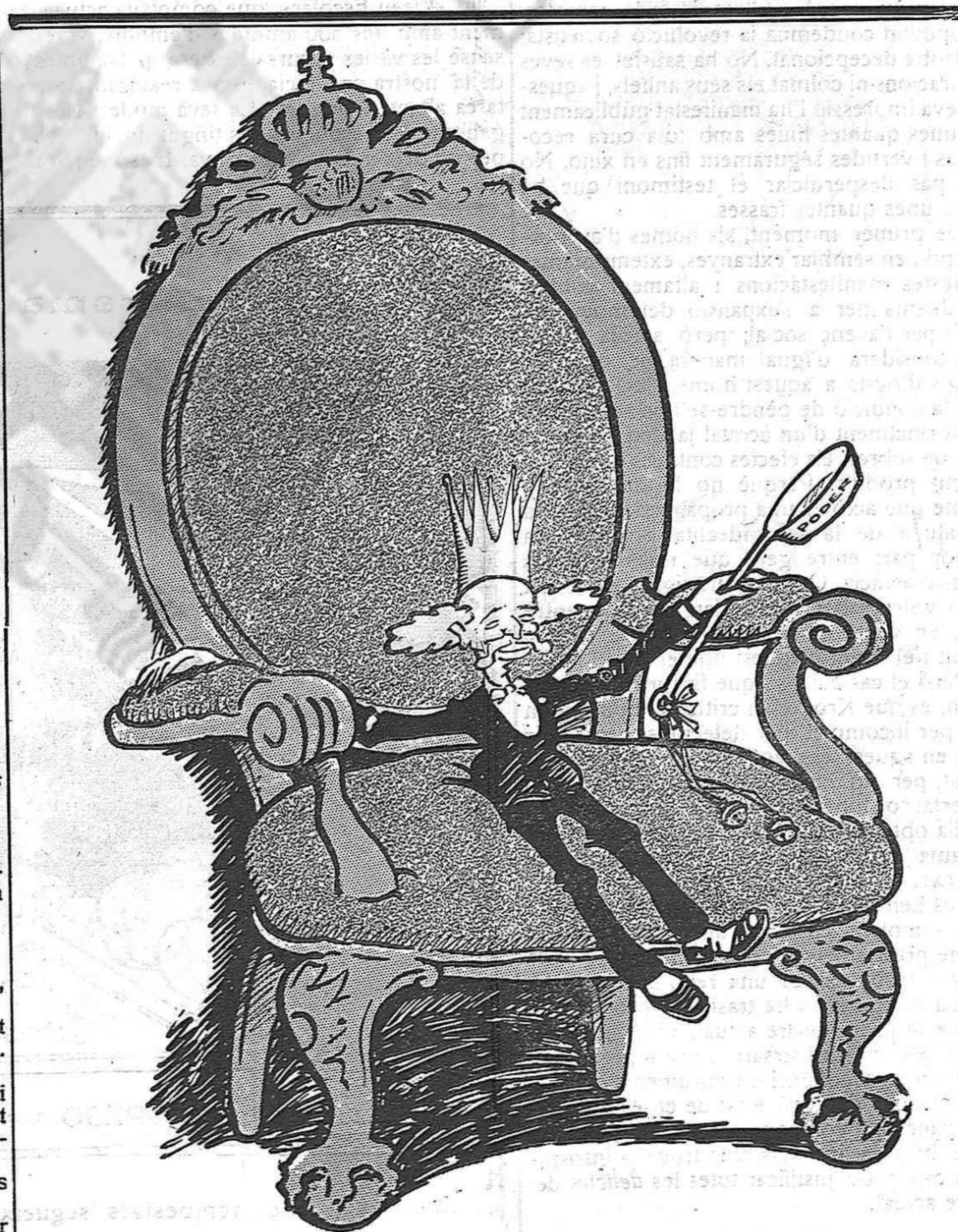

C. GUMA

El compañero Browning continua en l'ús de la paraula.

REPLICS

Hi ha el projecte de convertir la ciutat de París en un gran port de mar.
Els madrilenys sentiràn enveja i aviat voldran aixamplar el Manzanares, com si ho estessim veient.
Pel gust de fer-hi pujar la esquadra a tirar unes quantes salves el dia 2 de maig.
En Melquiades Alvarez s'ha negat a parlar de política.
Sols ha dit que molt aviat esdevindran grans aconteixements.
Ja hi són, els aconteixements.
¿Volen més gran aconteixement que un lloro il·lustre que no vol xerrar?
Dimarts passat van córrer rumors de un atentat an En Romanones.
Pero aviat varen desmentir-se.
Naturalment, l'il·lustre coixet no pot ésser, de cap manera, víctima de una mà criminal.
Hi ha qui ha nascut amb la flor al detrás protegit per Sant Pasqual Bailón.
An ell el protegeix la pata-ranca.
Veig que s'ha constituït a Barcelona un «Círculo de Concentración Española».
No troben que fa olor de «Liga Patriótica», que és com fer olor de difunt?
¿Si serán los mismos perros con diferentes collares?
Nacionalistes, convé estar a l'aguait!
A Madrid, ha sigut portat a la presó un propietari dels aixerits, que havia falsificat una quantitat en el rebut de un inquilino.
Un propietari a la presó, eh?...
Me'n alegro.
Quan hi siguin tots els que ls'ho mereixen, ja faràn el favor d'avisar.
Els hi portarem tabaquet d'aquest tant dolent que ara ens obliga a comprar l'Arrendatària.
Un diari ha fet córrer que després de la crisi anunciada pel mes de setembre, serà nomenat ministre de Instrucció Pública En Puig i Cadafalch.
Això són veus volàtils que escampen els amics d'En Royo Villanova.
Així i tot, quina rialleta sarcàstica deu haver fet l'Eugení d'Ors!...

DON EDUARD... ..amo i senyor de les Espanyes

Aldarulls i càrregues a Madrid, per la qüestió dels olis.
Càrregues i aldarulls a Teruel per la qüestió del pa.
Es veu que a Espanya per a aconseguir una lesca de pa sucada amb oli, s'ha de passar per les baquetes.
I encara va dient En Dato que estem en el millor dels pobles!

La qüestió de Síria està que bufa. Els aliats han pres mides enèrgiques, cosa que, entrellucant ho bé, vol dir que hi ha hagut vessament de sang.
Pobres siris, ells que devien creure que la guerra estava del tot acabada.
Fins que portin un sirí a la Bonanova no n'hi haurà de fets.

Títol de una conferència d'En Mir i Rosell, de la Acció Monàrquica: «Aventatges de la autonomia municipal, sobre la autonomia regional»
Això que vagi a contar-ho als regidors de Barcelona.
Els respondrà:
Aquí no hi ha altra autonomia que la nostra, que fem el que'ns dona la gana.
I això sí que és un aventatge... per a ell.

Llegeixo:
«De Madrid llegó ayer, en el expreso, el diputado a Cortes señor Miracle.»

Miracle?
Deu ésser un escapat de Llimpias!

Què fa aqueix bergant de Bergamín, que no resol de una vegada el plet de la Mancomunitat?
Es que té ganas de que els catalans, carregats de paciència, explotin d'un cop en santa indignació?
Bergamín! Bergamín!
Emmiralla't en el mirall d'Irlanda.

La «Federació Patronal» ha pres acords secrets.
Aquesta gent no sap com fer-se l'interessant i cerca els procediments més extravagants i misteriosos pour épater le bourgeois...
Acords secrets!
Que no ho veuen les senyores autoritats que això és encendre la fogaina?

Amb motiu de una manifestació, les cigarres de Madrid feren sortir al balcó de la Presidència an En Dato i l'ovacionaren.

Es compren.
L'ovacionaren com a parroquià.
Com que ell és qui's fuma la millor breval!

Em diuen que se n'ha anat a estiuajar a Argentina el president de la Mancomunitat.
Per l'amor de Déu, senyor Puig, no begui pas aigua picanta!

Encara no està prou picat?
Un dia d'aquests té de venir a Barcelona el ministre de Foment senyor Ortuño.
Diu que vé a estudiar certs problemes catalans, i que'l seu viatge serà com una mena de complement del viatge del rei.
Així diguin que serà un compliment i no un complement.

I no estem per compliments.
S'ha iniciat una enèrgica campanya a favor dels rètols en català.

I sembla que són molts els botiguers que estan disposats a implantar una reforma tant convenient per a la difusió del nacionalisme pràctic.

Només que els socis de la «Lliga» comencessin, ja estariem «al capdevall del carrer».
Hi han tants botiguers, a la «Lliga»!

El pare Alcover, aquell galdós filòleg de Palma que tan rebombori aixecà pels seus exabruptes contra l'unificació de l'ortografia catalana, ha sigut novament agraciad pel Govern amb cinc mil drets de auxili per a la publicació del seu Diccionari.

Quina mama, mossèn Anton!
Tant ben pagat, i amb quin gust rependrà la feina de sabotejar el nostre idioma!

Sembla que els nobles catalans tenen intenció de reunir-se per a formar una associació que portarà per títol «Unió Cavalleresca».

No hi creiem res.
Els nostres cavallers sense cavall, senyors de sang blava, podran reunir-se, sí, per a parlar de sport, de dones, de les quaranta hores i dels ulls-de-poll que pateixen.

Però així que's tracti de quelcom de interès... es disoldran com per art d'encantament.

I aquesta serà l'hora de recollir fondos.
Molt cavallers, però no n'hi ha cap que's despregui d'una pela.